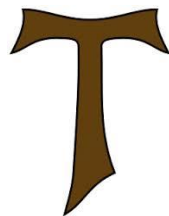

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 25 maig 2020 núm. 233

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

BENEÏDA SOU VÓS ENTRE TOTES LES DONES

Regla de l'Orde Franciscà Secular

Punt 15

PROMOTORS DE LA JUSTÍCIA EN EL MÓN

*Facin-se presents,
pel testimoni de la pròpia vida humana
i àdhuc per certes iniciatives coratjoses,
tant individuals com comunitàries,
en la tasca de la promoció de la justícia,
particularment en el camp de la vida pública,
tot obligant-se a prendre unes opcions concretes
i coherents amb la seva fe.*

QÜESTIONARI

- 1) ¿Què t'ha semblat més important o t'ha agradat més en aquest tema?
- 2) ¿Què hi has descobert per a millorar la teva vida i la de la fraternitat?

PREGÀRIA

Senyor,
Vós heu revelat
que els qui construeixin la pau
seran anomenats fills vostres;
concediu-nos de treballar sense descans,
per tal de promoure la vera justícia,
únic mitjà per assolir
una pau autèntica i duradora.
Amén.

TROBADA INTERNACIONAL D'ASSISTENTS DE L'OfS

Ha estat una trobada important, esperada per molts germans i organitzada amb molta cura i interès. Es tracta del *Primer curs de formació internacional per a assistents de l'Ofs i de Jufra* que ha tingut lloc a Roma, al Col·legi *Seraphicum*, dels framenors conventuals, del 10 al 15 de novembre proppassat. Feia anys que es venia pensant en un curs que agrupés els assistents espirituals nacionals. Amb el recolzament dels quatre ministrers generals del primer Orde i del Tor, dels assistents espirituals dels Estats Units i de Corea del Sud, i la Presidència del Consell internacional de l'Orde franciscà seglar (CIOFS), aquest somni llargament acaronat ha esdevingut una realitat.

S'hi van fer presents assistents espirituals d'Àfrica, Amèrica, Àsia i Europa, així com el ministre general de l'Ofs/Jufra, Tibor Kausser, acompanyat d'Anna Frunk, membre del Consell de Presidència. En un bon ambient familiar i fratern es compartiren experiències i projectes entre assistents i responsables internacionals de l'Ofs, donant peu a un interessant diàleg. Penso que a nosaltres, germans de l'Ofs i assistents de Catalunya, ens aniria molt bé de tenir al nostre abast el text de les conferències formatives, i d'una manera especial, el recull, encara que fos resumit, del col·loqui entre els participants, procedents de zones i situacions tan diverses. Segurament que ens serien molt orientatives en aquest món convuls que ens toca viure i que costa tant d'encertar nous camins.

Un dels objectius prioritaris d'aquest curs era, com és natural, el de conèixer de primera mà les diverses realitats de l'Ofs i de la Jufra d'arreu del món. Però la seva finalitat anava molt més enllà: **revifar en els assistents espirituals la flama de l'amor al seu servei**. Se'ls demanava que creguessin de debò en la seva missió, que es trobessin sovint entre ells, que cerquessin nous camins per a proposar als homes i dones d'avui el projecte de Francesc, per acompanyar les nostres fraternitats de l'Ofs en la seva resposta d'acolliment i fidelitat a l' Evangelí. No és poca cosa, oi? Jo hi afegiria, encara, i permeteu-m'ho, que franciscans seglars i assistents religiosos ens féssim costat, amb sinceritat i esperit fratern, en la vivència de la mútua vocació franciscana que ens ha estat regalada. Ens necessitem els uns als altres, no en dubteu gens ni mica.

El curs d'assistents finalitzà amb una crida als ministres generals religiosos, recollida en l'*Estatut per a l'Assistència*, art. 5, 3-4: (Els MMGG) *són els responsables de la qualitat del servei pastoral i de l'assistència espiritual...i han de tenir cura de facilitar als assistents espirituals una preparació específica en bé de les fraternitats de l'Ofs*.

Germans de les nostres fraternitats catalanes, permeteu-me que amb tot l'afecte fratern us convidi a fer-vos vostra una de les finalitats d'aquesta trobada: la de la comunió fraterna entre terciaris i frares. Tots, al mateix nivell, formem part de la mateixa i única família franciscana.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap.

UNA REFLEXIÓN SOBRE LA PANDEMIA

¿Se ha muerto el abuelo? Pregunta un niño a su madre. Esta le tiene que decir que sí, asegurando que se ha ido al cielo. El niño no lo comprende... Si no estaba enfermo. Me acompañaba a la escuela hace poco. ¿Cómo no me dijiste que se iba a morir? Esta y otras preguntas de un niño nos la hacemos los mayores.

No hace mucho teníamos problemas, enfermedades, nos sentíamos incapaces de hacer algunas cosas, nos teníamos que conformar con otras. Lo mismo con el tener más o hacer cosas mejores, pero sobrevivíamos aceptando, a nuestra manera, nuestras debilidades con pequeñas ilusiones, el cariño de los nuestros, los amigos, quizá no muchos, pero fieles. Pero un día llegó una noticia de lejos, veíamos extrañados a aquellas personas con mascarillas, con guantes, con tantas precauciones. Luego fueron las ciudades vacías, los enfermos, la construcción de nuevos hospitales. No era cosa nuestra, pero fue cuestión de tiempo para que lo experimentáramos.

Y ahora preocupados, casi agobiados, nos miramos unos a otros incrédulos. ¿Pero no era cosa del pasado cuando no había científicos, profesionales, ni experiencia que se tiene ahora? Con razón lo dijo el Papa Francisco en la oración que el 27 de marzo presidió en una vacía y austera plaza de San Pedro: “La tempestad desenmascara nuestra vulnerabilidad y deja al descubierto esas falsas y superfluas seguridades con las que habíamos construido nuestras agendas, nuestros proyectos, rutinas y prioridades. Nos muestra cómo habíamos dejado dormido y abandonado lo que alimenta, sostiene y da fuerza a nuestra vida y a nuestra comunidad”. De la debilidad, del miedo, de la incompreensión nació una flor pequeña, pero de raíces profundas, comenzó a crecer algo que teníamos aletargado, y que aparece siempre cuando la sociedad pasa por momentos difíciles: La solidaridad.

Todos a una a poner de su parte. Unos, a preocuparse por los que viven solos, otros, a procurar lo necesario para los sustentos de las personas que viven en precariedad. Salieron a la luz unos personajes que parecían sacados del cine, de los tebeos, que sólo existían en la ciencia ficción: los héroes y ahí el personal médico, los que cuidan de los acogidos en las residencias, los que vigilan en las calles y un largo etcétera. Para ellos los aplausos, el agradecimiento. Y para la inmensa mayoría de confinados para tiempo en un espacio reducido, con niños o con personas deficientes; y otros pensando qué pasará con sus negocios o con sus puestos de trabajo... Pienso que hay algo más que ha nacido en mucha gente. Es el mirar a lo alto y al interior de uno mismo. Es el pedir, el invocar, el tener presente delante del Dios de la vida nuestros miedos, nuestras dudas, pedirle su paz y para aquellos que sabemos que sufren, su alivio. Y para los que han fallecido -que no se les ha podido despedir ni acompañar en esta vida- que les acoja en su regazo. Todos esperamos que cuando pase esta tormenta (de nuevo con palabras del Santo Padre) todos hagamos lo posible por construir un mundo más fraterno y solidario donde no dejemos de lado a nadie por débil y frágil que sea.

Fra Francisco Pesquera, ofm.conv

LA HERMANA ASCENSIÓN LUIS (Chon)

Ascensión Luis (Chon) ha pasado a la morada del Padre como alguien más de las muchas contaminadas con el covid-19, sin poderla acompañar, ni despedir (sí que hubo quien habló con ella en las últimas horas). Apenas dos días más tarde falleció su marido.

Chon se encontraba limitada y con problemas respiratorios desde hacía tiempo. Varias veces ingresó en el hospital Platón y de ahí la mandaban a recuperarse al centro socio sanitario Dolors Aleu desde donde, en la última ocasión le llegó el confinamiento. Fue en este centro dónde fue visitada por Fra Miguel Campillo, en su reciente visita Fraterna. Enviada con su familia, posiblemente infectada por esta enfermedad. De nuevo ingresada en el hospital falleció a los pocos días.

Chon conoció la Orden Franciscana Secular de manos de Fray Andrés Ginés, ya fallecido, a quien siempre recordaba y quería como a todos los frailes que conoció. Desde el primer momento San Francisco fue su santo a quien siempre rezaba. Puedo contar una anécdota: Una de las veces que se encontraba seriamente enferma en el hospital me llamó su hijo y me pidió que llevara una estampa de San Francisco pues no encontraban la suya. Una vez la tuvo con ella la besó, la puso sobre su pecho, y en esa ocasión, en los siguientes días fue mejorando. Recordaba con mucho agrado, igualmente, un viaje a Asís que hizo con diversos hermanos de la O.F.S.

No faltó, mientras la salud se lo permitió, a los encuentros de la fraternidad como tampoco al “grupo misionero” o al grupo de adultos donde acudía conjuntamente con su marido también devoto de San Francisco.

De las veces que hablaba con ella me llamaba la atención de que cada persona que mencionaba buscaba en ella de ver todo lo bueno. En estas conversaciones, no habló nunca mal de nadie. Todos eran buenos.

Fra Francisco Pesquera, ofmconv

A LA PROFESSÓ DEL CEL **necrològica de Francesc Vilaplana**

El nostre germà Francesc Josep Vilaplana Oriol, de la fraternitat d'Igualada ens va deixar el passat 14 d'abril, dimarts de Pasqua, a les 3:00 de la matinada, una víctima més d'aquesta epidèmia que tantes vides s'està enduent. Feia ja uns quants anys que s'havia traslladat a la Llar del Sant Crist, la residència que les germanetes dels pobres tenen a Igualada, i que, com tantes altres arreu del país, està vivint una situació bastant complicada.

No sabem gaires coses de la seva biografia oficial. Va néixer el 15 de juliol de 1939, creiem que a Terrassa. Havia treballat en el sector de l'hostaleria, gràcies al seu domini d'idiomes, com a recepcionista de l'Hotel Amèrica, un dels principals establiments de la ciutat. Era vidu i havia viscut uns anys a Alemanya on encara resideixen les seves dues filles. Esperava amb molta il·lusió les èpoques de l'any i les celebracions familiars en què es podien reunir, com per exemple, quan hi va anar per la confirmació d'una néta. Sempre ens portava algun petit record, com els llantions d'un convent franciscà de la zona, que sempre cremen durant les nostres trobades fraternes. També li agradava col·leccionar bolígrafs, que mai no ens mancaven.

Va ingressar a la Fraternitat Franciscana Seglar d'Igualada el 24 d'octubre de 2010, tot i que ja feia uns quants anys que simpatitzava amb l'espiritualitat franciscana i assistia a actes que se celebraven en el convent dels Caputxins. Va professar com a Terciari Franciscà el 27 de gener de 2013. Sempre va viure intensament la seva relació amb el nostre patró. Procurava sempre d'evangelitzar el seu entorn en la mesura que li era possible i mirava sempre de fer servei. Quan es va jubilar, anys abans de traslladar-s'hi, anava sempre a la Llar del Sant Crist per tal d'afaitar tots aquells avis que ho necessitesin.

També era un gran devot del Sant Crist d'Igualada, la suor de sang del qual commemorem precisament cada dimarts de Pasqua. Ell assistia cada any a les celebracions i, malgrat les xacres de l'edat i una salut delicada, sempre havia volgut sortir a processó amb la bandera de la fraternitat. No dubtem que Nostre Senyor volgué endur-se'l aquest dia perquè pogués participar ja de la processó del cel.

Des de la fraternitat desitgem aprendre del seu exemple de perseverança, i procurar com ell, esdevenir uns bons transmissors de la bona nova del Crist crucificat i ressuscitat, sense cansar-nos-en mai, amb paraules i obres, rere les passes de Sant Francesc, per més difícil que ens pugui semblar a vegades.

El germà Francesc Vilaplana havia passat la vida cercant d'acostar-se més a Déu, i ara que ja l'ha trobat, gràcies a la germana mort, tindrà la vida eterna per gaudir-ne. Preguem per ell que ben segur també intercedeix per nosaltres.

Fraternitat d'Igualada, ofs

LLIÇONS FRANCISCANES DE LA COVID-19.

Tots estariem d'acord en que els principals valors franciscans són la fraternitat, la pobresa, la humilitat, l'oració i una concepció de l'alegria. Perdoneu la meua pedanteria, no és la meua intenció descobrir la sopa d'all, sinó la de transmetre com aquesta desgràcia que ha estat la pandèmia del Covid-19 m'ha fet reflexionar sobre els valors franciscans, la seva actualitat i la necessitat de portar-los a terme en la nostra vida diària quan aquesta es normalitzi.

Anem a pams. Segurament el valor referència del franciscanisme és la fraternitat i aquests dies que hem estat confinats hem pogut observar com allò que passa a un germà situat a milers de quilòmetres ens afecta. Sempre ha estat així però, ara més que mai, en som conscients. També hem pogut veure la necessitat de la solidaritat entre tots els humans del món per fer front als grans problemes i que intentar solucionar-los de forma individual ens porta al desastre global, a la incompetència, la por i la desesperança. Per altra banda les trucades telefòniques, o a través d'altres mitjans tecnològics, s'ha demostrat que són molt necessàries per a mantenir l'ànim. Un cop més, doncs, la fraternitat efectiva es demostra com una de les millors eines humanitzadores. També hem pogut observar com l'activitat de moltes persones que voluntàriament dediquen el seu temps lliure a l'ajuda dels veïns i conciutadans s'ha convertit en quelcom imprescindible, vital i, per tant, quelcom de primera necessitat. Així, doncs, l'esperit fratern tant característic de l'esperit franciscà (encara que no únicament ni exclusivament propi del franciscanisme) és l'eina fonamental per a ser humans, per a convertir-nos en humans, per a desenvolupar-nos com a humans i per a viure com a humans.

No podem oblidar el valor de la humilitat. La Covid-19 ha posat de manifest la nostra debilitat, que no som gran cosa i que, en qualsevol moment, tot el que tenim, tot allò que presumptament ens dona la seguretat, desapareix, es fon en un no-res. Però no sols això, sinó que hem vist com han estat els més humils els que han sustentat la nostra civilització, la nostra manera de viure. Han estat les caixeres del supermercat, les persones que es dediquen a reposar el menjar o a netejar els edificis clau, els escombraires i, com no, les infermeres les que han fet més humana la vida durant aquests durs dies.

Una altra lliçó de tota aquesta tragèdia és que ha fet visible que moltes de les "necessitats" que aparentment tenim no són autèntiques necessitats. Quan es va anunciar el confinament, ningú no va buscar joies sinó paper higiènic. Tota una metàfora. ¿Per què no mantenir aquest criteri la resta de l'any? La germana mort va afectar rics i pobres. Altra cosa són les conseqüències de la crisi sanitària, però en aquest punt hi entra en joc el valor de la fraternitat del que ja he parlat. No defenso la misèria sinó una vida allunyada de l'ostentació, de l'opulència, del consumisme pel consumisme i d'un

capitalisme salvatge que destrueix no sols la fraternitat i la dignitat humana sinó el mateix ecosistema terraquí de forma global. No deixa de ser curiós i molt cridaner el comportament dels animals en estat salvatge ara que els humans ens hem quedat a casa. Tota una lliçó però també una crida a la reflexió del que estem fent i com ho estem fent amb tota la resta de la creació.

Finalment voldria dir quelcom sobre la perfecta alegria franciscana fonamentada, principalment, en el concepte d'agraïment. Agraïment a Déu per la vida, per allò que hem pogut gaudir i pel temps que ho hem fet, per les sortides de sol, pel vermut del diumenge o, per que no dir-ho, per la cerveseta en una terrassa una tarda calorosa d'agost. Per la gent que hem conegut, per tot allò que hem pogut compartir; per tot el positiu, pel tot el perdó rebut i per tot el perdó donat. També agrair als amics amb els que hem compartit el meravellós viatge que és el viure i, en el nostre cas, agrair el poder haver fet aquest viatge acompanyats d'un munt de germans amb els que no sols hem compartit moments sinó també una espiritualitat viscuda amb fraternitat.

Finalment sols indicar que aquests dies haurien de servir també per poder dedicar un temps a un diàleg íntim i sincer amb Déu, a una oració fruit d'un exercici d'introspecció serè i sincer i que ens hagi portat, en la mesura del possible, al descobriment del jo més profund, en fer sortir a la llum la veracitat i l'autenticitat de la nostra fe. Però també crec que és molt important no deixar de fer-ho quan tot això passi i, en aquest fet, la vida fraterna amb els nostres germans franciscans seculars, però també amb els nostres germans i germanes de la primera i segona ordre franciscana és fonamental. No perdem tot allò positiu que ens ha portat, enmig de tot el negatiu, aquesta pandèmia.

Salut, Pau i Bé.

Josep Serra i Sales, ofs

J. Benlliure: El pueblo acude a Francisco

BENAUROT EL SERVENT QUE AL CEL TRESOREJA ELS BÉNS QUE EL SENYOR LI MOSTRA I NO MIRA DE MANIFESTAR-LOS ALS HOMES AMB EL DELIT DEL GUANY... (Admonició XXVIII de sant Francesc).

LA NOSTRA GERMANA OTÍLIA TORNER.

En la darrera eucaristia que mensualment celebrem amb els germans terciaris de la residència Assís, de Sant Quirze, pocs dies abans del confinament, el Senyor ens va concedir el regal encara de la companyia de dues germanes molt estimades: la Remei Garcia i la Otília Torner, i també la d'un germà, antic "terciari aïllat" que exercia com a sagristà-escolà de la residència, en Josep Muixench, un dels que ens deixà en els primers dies. La Otília ja feia temps que estava ingressada a la infermeria del centre. La vam anar a recollir amb la cadira de rodes, i el seu rostre, com sempre, estava radiant de felicitat, traspuaava l'alegria del retrobament amb els germans. Ja gairebé no se l'entenia, però el seu somriure ho deia tot. *Què tal, Otília?* I ella responia invariablement: *Bé, molt bé, gràcies a Déu.* Que n'era de bonic veure com la Remei i la Otília, participaven de l'eucaristia. Escoltaven la Paraula, se la feien seva. Quan parlaves de sant Francesc, els ulls se'ls il·luminaven. Havien entès molt bé el que significa ser franciscà seglar. I ho vivien, cadascuna d'elles amb el seu tarannà i les seves aptituds, però ambdues, amb una infinita fidelitat a la vocació franciscana.

La Otília, junt amb la seva germana, Maria Ràpita, traspasada ja fa alguns anys, formaven part de la fraternitat de Pompeia, on eren molt conegudes i estimades. Provenien de Sant Carles de la Ràpita i parlaven entre elles aquell bell català tan característic que a mi em recordava la meva família materna, especialment, la meva àvia tortosina. Eren d'aquelles persones que sempre estaven a punt, que sabies que podies comptar amb elles per al que fos. Tenies el seu "sí" assegurat. I sense fer mai soroll, sempre des de l'ombra, sense cap mena de protagonisme ni de voler sobresortir en cap moment. Eren dones cultes. En la seva joventut, cosa no massa freqüent en l'època, i menys entre les noies, havien cursat estudis universitaris. Jo ho vaig "descobrir" quan comentava amb elles el que visitàvem en els pelegrinatges a Assís i als llocs franciscans. Les precisions històriques que feien i que gairebé els havies d'arrencar a la força, així com els seus coneixements de l'espiritualitat cristiana i, no diguem, franciscana, anaven molt enllà del que hauríem pensat mai. I què bé que s'ho passaven en les festetes de les fraternitats i en els esbarjos dels finals de jornada de les excursions i convivències dels terciaris!

Gràcies, Otília! Gràcies, Maria Ràpita! La vostra vida va ser un regal de Déu a les nostres fraternitats, sobretot a la de Pompeia, al nostre Orde, a l'Església i al nostre món. Vau passar sense fer gens de soroll però deixant una petjada profunda d'Evangelí, de fraternitat. Ajudeu-nos a respondre a la nostra vocació de laics i frares franciscans amb la vostra mateixa senzillesa i transparència, a ser "germans i germanes menors" de debò, al vostre estil.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

MES DE MAIG, MES DE MARIA

En aquets temps de pandèmia i de confinament ens sentim molt febles. Entre d'altres coses, el que ens està passant ens ha conduït a reconèixer que la humanitat no és tan poderosa com es creia, sobretot davant dels problemes amb els quals la pròpia natura ens repta.

Els que som cristians, encara que molts potser només ho són de nom, quan ens trobem a la vida en una situació una mica complicada, fem el mateix que fèiem quan érem nens petits: anar corrent als braços de la mare. En el nostre cas, pensem en Maria, la Mare de Déu, que també és mare nostra: Jesucrist ens la va donar en el mateix acte d'amor pel qual Ell mateix s'entregava, oferia la seva vida terrena per a la nostra redempció.

Maria, sempre va estar d'acord, va fer en tot moment i en tot, la voluntat del Pare per a la salvació dels homes i dones del mon. ¿Com podria el Bon Déu negar res a la Mare del seu Fill diví, que va compartir al peu de la Creu tots els dolors de Jesús en favor dels seus "germans"?

Per adreçar-nos a Maria no ens calen boniques ni grans paraules, l'únic que ens cal és obrir els nostres cors a la Mare, demanant-li auxili amb tota confiança, i Ella ja sabrà com fer-ho per elevar les nostres pregàries plenes d'amor i reconeixement al Bon Déu. Després ens caldrà tenir els ulls ben oberts per veure la seva ajuda, el seu "cop de mà". I mai no ens hem d'oblidar de donar-li gràcies, tant a Ella com al Bon Déu, per totes les gràcies i favors rebuts.

Però no tan sols hem d'anar a la Mare i a Déu quan tenim problemes, quan el nostre camí és massa ple de pedres o per agrair-los els seus favors..., també ens hi hem d'adreçar sovint per lloar-los, per explicar-los coses, per portar-los flors espirituals, per expressar-los el nostre amor ...

Al mig dels nostres sofriments, provocats per aquesta pandèmia sanitària, no oblidem que ja hem arribat al mes de maig, al mes de Maria, i que Ella, la nostra Mare del Cel ens espera per abraçar-nos, i perquè li confiem tot allò que tant ens preocupa, perquè ens doni la mà per conduir-nos pel camí pel que hem de passar per anar a la nostra Casa del Cel.

Bon mes de maig, bon mes de Maria !!!

Balbina Birba, ofs

DE PERRO A CHUCHO... ¡¡GUAU!!.

LOS EXTREMOS SE TOCAN...Y ...RIZANDO EL RIZO

És molt fàcil. He intitulat l'article en castellà perquè la primera sentència només l'he sentit a la meua terra, Aragó. La segona perquè l'he sentit moltes més vegades en castellà que no pas en català i és en aquesta llengua en què jo les solc emprar ambdues, m'és més comú. I la tercera perquè és molt "castiza". Em permetreu, aquesta vegada, un llenguatge un pel més frívol, no massa, eh...? I no per la frivolitat del que tractem, però a voltes, segons Camilo José Cela, una expressió una mica fora de to reforça allò que hom vol expressar. Se m'ha acudit aquests dies en els quals tenim enfront un enemic perillósíssim, i tan enorme que no el podem ni veure de tant petit que és. I s'està emportant per davant el que li sembla.

Cada ésser humà suposa la fusió d'un òvul i un espermatozou, imperceptible a qual-sevulla dels sentits humans i quasi invisible als procediments visuals mecànics -i això que són més grans de volum que el nostre íclit Covid-19-, i necessitem de l'electrònica per a veure'ls en millors condicions. Els dos, units, generaran un nou individu que posseirà aquests cinc sentits humans, dit sigui de passada, incapaços de percebre'ls. Doncs, bé, ja tenim la fusió de l'òvul i de l'espermatozou que han generat un nou ésser. Aquest subjecte, humà, un cop ha vist la llum del sol, formarà part del cens d'un municipi, en un àmbit comarcal, que pertany a una província, agrupada en una realitat superior formant una demarcació que forma part d'un país conjuntament amb unes altres demarcacions territorials que al mateix temps queden integrades en un continent, entre altres continents i molta aigua pel mig, assentat tot en un planeta on hi ha molt més de set mil milions d'individus com ell. El tal planeta està enclavat en un sistema solar, amb altres tants planetes, que formen part d'una galàxia, en la qual, possiblement existeixin altres sistemes solars, regits per una estrella com la que regeix el nostre sistema -que dit sigui de passada, també, una estrella entre les mils de milions de estrelles que hi ha-. Aquesta galàxia, alhora, forma part d'un univers que ni de "punyetera" casualitat ni sabem on comença i on acaba, i que conté mils de milions de galàxies... Bé, doncs, en aquest univers infinit responeu-me aquestes dos preguntes: Què carai suposem nosaltres? Què suposa i significa cada subjecte amb un DNI? Amb tots els meus respectes vers vosaltres: Som una merdeta còsmica! Ni a merda arribem. Enmig de l'univers som més insignificants que l'agulla que es va perdre en el paller. No obstant, vivim convençuts que Déu sap quants pèls tenim al cap cadascú de nosaltres.

Fer comparances sempre resulta odiós. Ara bé, només pel cinquanta per cent de les parts comparades. No obstant, ho farem. Compararem. Considerant la nostra biosfera com l'univers on es pot desenvolupar el coronavirus, encara som nosaltres per a l'univers còsmic més insignificants que el virus per a la biosfera. Com a mínim, nosaltres

sabem que la biosfera és finita. I aquest "fulano" està aniquilant a molts dels nostres i ens fa patir a tots plegats i ha afectat la nostra vida amb unes previsions que no podem preveure d'una manera totalment preocupant i alarmant en un marc ambiental del qual coneixem el principi i el final. I que no aconseguim albirar com serà el nostre futur més immediat. És a dir, que no controlem ni allò que és limitat. I és tan mini, tan insignificant, tan petit, el "bitxo" en qüestió, que ningú no l'ha vist mai a no ser que sigui un professional o bé de la biologia o bé de la medicina.

I heus ací la gran paradoxa, la petitesa del virus i la grandesa infinita del Univers. Els extrems és donen la mà. Com que estem en temps de Pasqua, això m'ha permès certes elucubracions que les fas en temps que tens temps, valgui la redundància. La grandesa de Déu i la petitesa del virus. L'infinit univers i allò que és "infinítament" petit en l'univers. Cap de les dues coses no son abastables. ¿Veieu com els extrems es toquen?

Fixeu-vos quina paradoxa. I les paradoxes són quelcom molt adient per a "rizar el rizo". La notícia de la Bona Nova, la fe, la transmissió de la fe, ens arriba pel testimoni de gent que diu que al Crist crucificat l'han vist ressuscitat. El Crucificat és el Ressuscitat. I nosaltres ho assumim perquè un important col·lectiu humà, del qual ens fiem, ens ha tramès la seva experiència de vida. Fem una opció de fe i fem nostra aquesta fe sense haver vist ni sentit, en el moment que els testimonis directes ho van fer, el que se'ns ha tramès. El Covid-19 tampoc no l'ha vist mai ningú, només un petit col·lectiu de professionals que disposen d'uns mitjans que nosaltres no tenim. I la seva notícia, no tan bona com la Bona Notícia, ens arriba per aquest grup de gent i nosaltres ho assumim com una realitat veritable que acatem, malgrat no haver-la vist. Només acatem les conseqüències. I nosaltres ens els creiem. Ens els creiem fins a tal punt que fem tot allò que ens manen tota una sèrie de gent que mai no ha vist el virus. I aquests que mai no han vist el coronavirus ens diuen el que cal fer perquè es fiem de la paraula d'uns altres. I nosaltres obeïm perquè creiem que cal que així sigui.

El coronavirus és una realitat que estem copsant, sentint, vivint, patint. Hem fet experiència del que suposa. Ens hem trobat amb ell i en tenim mostres evidents. Aquestes mostres són les que són i s'ha pagat un preu realment... Perdó, no s'ha pagat... S'està pagant un preu caríssim que alhora ens està fent mal i desconcertant, però que està descobrint moltes de les nostres realitats humanes.

Em sabia molt greu que aquesta opinió fos mal interpretada. No pretenc ni ofendre i moltíssim menys banalitzar. Visc en el si d'una residència d'avis i convisc amb ells, conjuntament amb la meva fraternitat franciscana del convent de Lleida. És una realitat considerada d'alt risc, no obstant ho anem fent tot seguint les directrius que els experts ens manen i a mi, al meu cor, m'ha vingut al cap els inicis de l'era cristiana. Al cap i a la fi, els cristians, també vam confiar en la paraula d'uns testimonis -ara confiem en els

experts-, i s'inicià el nostre caminar per la història. Del coronavirus estem fent una experiència plausible, palpable i real. Molt dura. Ens hem trobat amb ell i ell s'ha trobat amb nosaltres. Està deixant mostres paleses. El cristianisme també ho ha fet. També ens n'han quedat mostres paleses. Hi ha gent que s'ha trobat amb el Crist. Poc o molt, tots els cristians ens hem trobat amb ell i l'hem viscut, també ens ha costat moltes vides, potser, al llarg de la història, més de les que costarà el coronavirus...

Ànims i fermes com sempre, fem nostre el Càntic de les Criatures que al cap i a la fi, no fa res més que cantar la bellesa d'un marc que és, i això és com és, el marc en el qual el Covid-19 hi ha fet estada. Si algú ha de saber afrontar aquest moment som els cristians, i "per ipse", els franciscans.

I com passa amb l'experiència creient cristiana. Tothom hi diu la seva, les opinions són disperses i les coses van com van. Però el fet hi és.

Fra Joaquim Recasens, ofm

GERMÀ JACINT BIGORDÀ

Dins el confinament que estem vivint, potser el nostre Pare Sant Francesc l'anomenaria germà, la Fraternitat d'Arenys de Mar ha sentit profundament la pèrdua per defunció del germà Jacint (Cinto) Bigordà i Peiró (A.C.S.).

En Cinto junt amb la seva esposa la Rosario Dalmau i Vila, també Terciària Franciscana, varen sentir la necessitat com a família cristiana d'aprofundir la seva vida en l'Evangelí seguint l'exemple de Sant Francesc i proposaren entrar a la Fraternitat d'Arenys de Mar, tot i que la seva residència és de Premià de Dalt.

Després de fer la formació reglamentària, celebren la Professió Solemne el dia 22 de Maig del 1983 junt amb altres germans. La Fraternitat acollidora, dinàmica i activa els dona la benvinguda i s'integren plenament.

En la seva participació i intervencions molt positives i vàlides a les Assemblees dins el desenvolupament de la Fraternitat, va ser proposat per a ser Ministre i fou elegit per dirigir-la els anys 1993-1996 junt amb l'assistent Fra Miquel Colom, ofmcap. Posteriorment també va ser elegit Ministre Provincial.

Va assistir a les Assemblees fins al darrer any i ens omplia de goig poder comptar amb la seva presència i ara ens deixa el bon record d'haver compartit tant de temps amb la Fraternitat.

Rebi el nostre condol la germana Rosario i tota la seva família en aquets moments de dolor, i ens unim en pregària en aquest temps de Pasqua del Crist Ressuscitat.

Jordi Coll, ofs

DESDE MI RINCÓN

Me gustaría compartir con vosotros algunas reflexiones sobre la Fraternidad local como plataforma evangelizadora. MISION,

Una misión: el Evangelio de la paz.

En medio de las desigualdades, rivalidades, codicias, cruzados y guerras..., los hermanos traen la paz del Evangelio que reconcilia a los Hombres y mujeres entre sí y con Dios.

Más que una palabra o predicación, el anuncio son sus propias personas y vidas: su comportamiento, su aparecer sin codicia alguna, su sensibilidad hacia la angustia de los Hombres, su complicidad fraternal con todos...

Estos hombres, de Dios no se ponían por encima de nadie, y así todos podían comprender que Dios se acercaba a ellos, que nadie era rechazado; amados y reconciliados con Dios, en Paz, eso “reciben” de su amor gratuito.

Las primeras fraternidades. San Francisco de Asís de Jesús Torrecilla

Artículo 19 CCGG

1. Los Franciscanos seculares actúen como levadura en el ambiente en el que viven, mediante el testimonio del amor fraterno y de bien definidas motivaciones cristianas.
2. Con espíritu de minoridad, elijan en primer lugar el trato con los

pobres y los marginados, ya sean individuos, grupos de personas o todo un pueblo; colaboren a erradicar la marginación y todas aquellas formas de pobreza que son fruto de ineficiencia y de injusticia.

La misión no es otra cosa que **anunciar a Cristo Resucitado, transformar realidades muertas en realidades vivas**. Viviendo la Oración simple de san Francisco. Esa transformación de realidades muertas en vivas se debe hacer de una forma específica que es desde la minoridad.

La periferia es donde está la muerte (hay muerte en mí, hay muerte en mi Fraternidad, hay muerte en mi entorno y hay muerte en nuestro Mundo), esa muerte que podemos tocar (nosotros u otros hermanos franciscanos seculares) tenemos que transformarla en vida, eso, es decir.

Cristo Vive y nos vemos en Galilea.

Es muy importante no permitir que el mal cicatrice el contorno de la muerte, eso es cultura de la indiferencia, debemos volver a llevar nuestra ternura franciscana y nuestras obras de misericordias allí, e intentar seguir haciendo lo que durante ocho siglos hemos hecho.

Francisco Javier Conejo, ofs.

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Estimats germans i germanes, PAU i BÉ

Primer de tot, ¿com anem paint aquest temps que es fa llarg, de novetats estranyes, desconegudes, impensables per a les nostres latituds (geogràfiques, es clar) podríem dir-ne privilegiades, però que tampoc per a molts i molts, que ja té nassos?

***Anem fent!* contestem molts quan ens ho pregunten, potser amb resignació o potser amb esperança o potser amb optimisme, recordant però tots aquells i aquelles que arreu i per més que ho desitgin no poden dir anem fent... i tots aquells comiats tristíssims.**

Ja veieu, una agenda buida en el paper, només en el paper...

Pensem en l'Assemblea Anual que no celebrarem...

Serà la propera una manifestació participativa d'agraïment i entusiasme de tots els germans i germanes del Terç Ordre Secular i li donarem aquell caràcter d 'ASSAMBLEA, festa i fraternitat que ha de tenir? Oi que sí?

Estem a la vostra disposició en el correu:

ofscatalunya@outlook.es

telèfon 635 61 24 31

Esperem retrobar-nos molt aviat.

Redacció: O.F.S. Provincial, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, 635 612 431